

kisvárdai lapok

35. évfolyam 2. szám - 2023. június 25. vasárnap

VIRIPAJEV: RÉSZEGEK

Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulat

Rendező: Radu Afrim

Lőrinc: Sebestyén Ábá, Gusztáv: Kovács Botond

**Magyar
színházak
35. kisvárdai
fesztiválja
2023. június 23 - július 1.**

„A közhelyekben mindig van igazság. Axiómák. Hogy a szabadság nem is igazi, hogy a hazugsággal elveszünk, hogy a szerelem ál-munkból ébreszt, hogy ha megkapjuk, amiért tepertünk, nem változik semmi, hogy attól függ, milyen a halál, honnan nézzük, és hogy alapvetően nincs értelme semminek, csak ha tényleg akarjuk, hogy legyen. Ha elhisszük. Az se számít, honnan jöttünk, kik vagyunk, mit tettünk eddig, az se baj, ha az életünk jelentéktelen, mert a keresztrefeszítés pillanata a lényeg. A teljesen különböző élethelyzetekből és mikroközösségekből érkező karakterek dagnyáznak a sárban, esnek-kelnek, lemeztelenednek, ösztönlényekké válnak, visszavedlenek egy olyan állapotba, ahol nem számítanak a formák, a gesztusok, az egymásra figyelés, a gondoskodás, szóval semmi olyan, ami az embert elvileg emberré teszi. Gondolkodás sincs, csak a már korábban megfogalmazott repetitív gondolatok, amelyek józanul kimondatlanul maradtak.”

Szepesi Krisztina

Bemutatjuk a zsűrit:

Kiss József

Jászai Mari-díjas színművész, rendező, drámaíró

„A közösségi érzést, az azonoságtudat katartikus felismerését és megélését várom a kisvárdai együttléttől. A titokzatos anyanyelv rendező erejét, ahogy elmos minden akadályt a párbeszéd elől. A találkozást várom, hogy felismerjük önmagunkat egymásban.”

Németh Ákos

József Attila-díjas drámaíró, műfordító, rendező

„A kisvárdai fesztivál egyedülálló lehetőséget kínál a színház határon túli szereplőivel való ta-

lálkozásra. Olyan előadásokat láthat a magyarországi néző, amiket különben nem vagy kevésbé lenne módja, és a határon túliak találkozhatnak magyarországi színházcsinálókkal is. Egy hétre ténylegesen egybeolvad a magyar nyelvű színházi szakma.”

Szekeres Szabolcs

színkritikus

„A találkozás, a közös esztétikai tapasztalat, a kulturált vita lehetőségét kínálja a rendezvény a mégoly eltérő gondolkodású, világlátású művészek és emberek között is. Őszintén remélem, hogy idén sem lesz ez másképp, ezért vállaltam el a zsűritagságot.”

Szigeti Réka

dramaturg

Életem egyik legjobb Antigoné előadását köszönhetem Kisvárdának és számtalan olyan színházi élményt, amire a mai napig jó szívvel emlékszem. A zsűri tagjának lenni mindenképp felelősséget jelent. Ez a felelősség nagyobb nyitottságot és érzékenységet kíván, mintha csak nézőként ülnék be egy-egy előadásra.

Dienes Blanka

színművész

„Nagy megtiszteltetés számomra, hogy a zsűri egyik tagjaként vehetek részt idén a kisvárdai színházi találkozón. Több alkalommal volt lehetőségem szerepelni a Fesztivál színpadán az Újvidéki Művészeti Akadémia által, a Tanya-színházzal és Újvidéki Színházzal. Mindig felvillanyoz, amikor sokféle színházat látok. Látni, átélni, átérezni, adni, kapni, tanulni. Ebben a szellemben indulok neki idén is.”

Ráthonyi Sára

Szakmai klub – 2023. 06. 24. szombat, 12:00 óra

A szombati szakmai klub második részében a kézdivásárhelyi Udvertér Teátrum Love Me című, az internetes társkeresés témakörét középpontba állító produkciójáról esett szó. Az előadás Győrfi Kata Love me Tinder című drámája nyomán készült, de az alkotók Garaczi László,

Falussy Lilla és Maya Angelou műveit is felhasználták. A beszélgetésen részt vett Tóth Árpád rendező, Pascu Tamara és Barti Lehel András színművészek, valamint Esti Norbert is, aki a filmes elemekért felelt. Gyürky Katalin irodalomtörténész gratulált az alkotóknak, valamint az előadóknak, és kifejtette, hogy a párkapcsolatok kialakulásakor nem lehet megúszni a személyes kommunikációt. Megosztotta továbbá a résztvevőkkel azon megfigyelését is miszerint a két színész végtelenül finoman kezelte az egymás iránti testi kontaktust az előadásban. Selmeczi Bea dramaturg kiemelte a társadalmi elvárások sokszor gátló erejét az őszinte párkapcsolatok kialakulásában. A színházi szakember hozzátette, hogy jól váltották egymást a drámaibb és viccesebb szövegrészeket. Urbán Balázs kritikus a közönséghez

történő kiszólások kérdéskörét járta körül, az alkotók és a színészek pedig a jelenlévők elé tárták a próbafolyamat néhány hangsúlyos állomását és az internetes ismerkedéssel kapcsolatos tapasztalataikat, vagy éppen annak hiányát. Tóth Árpád kitért az előadásban is képviselt színházi látásmódjára. Szabó Attila színháztörténész, az OSZMI igazgatóhelyettese méltatta az előadás sokszínű és gazdag színházi formanyelvét, és megjegyezte, hogy szívesen venné, ha minél több fiatal látná, ugyanis a produkció megfelel annak a feltételrendszernek, ami a színházi nevelési, tantermi előadások létrehozásának követelménye. A szakmai beszélgetés során szóba kerültek továbbá az előadás szerves részét képező interakciók lehetséges veszélyei és buktatói is.

Oláh Zsolt

Dülöngélő istenek

Van, aki őszintére, van, aki agresszívra, más családosra, katolikus pap öccsére, néha papra, filmkritikusra, megint más primabalerinára vagy bájos hárfásra, de van, aki hívőre és szerelmesre issza magát. Utóbbiból van a több. De végül mindegy is. Tök részegek.

Én pedig apatikus nyugalommal bámulom a színpadon az egytől egyig kiváló színészeket és azt, hogy milyen elképesztően bánnak a testükkel, a hangjukkal, a kivetített gondolataikkal, egymással, egymás testével, a tárgyakkal, a ritmussal, ami nem mindig egyezik az enyémmel, de nem baj, és úgy általában a körülöttük lévő levegővel.

Az a furcsa érzésem van, hogy nem érzek semmit. És hogy ez nem zavar. Nem fáj, nem dühít, megnevettet ugyan, de elengedem, és akkor jön Max és elmondja, beleüvölti a világba, hogy nem érzünk semmit, hogy baromira elbaszottak vagyunk és akkor úgy érzem, hogy nincs ennél egyértelműbb öngazolás. És ezen a ponton, egy elég hosszú pillanatra a megrészegült nyugalmamba befurakodik egy érzélem, eláraszt, és együtt vonaglik a lelkem az egésszel, miközben nagyon-nagyon lassan, szinte reményvesztetten csetlünk-botlunk valami elcseszett megváltás felé, hogy értelmet nyerjen az a sok közhely, amit az ég tudja ki, de valaki biztos a részegek fülébe súg, hogy észrevétlenül kinyilatkoztasson valamit. A közhelyekben mindig van igazság. Axiómák. Hogy a szabadság nem is igazi, hogy a hazugsággal elveszünk, hogy a szerelem álmunkból ébreszt, hogy ha megkapjuk, amiért tepertünk, nem változik semmi, hogy attól függ, milyen a halál, honnan nézzük, és hogy alapvetően nincs értelme semminek, csak ha tényleg akarjuk, hogy legyen. Ha

elhisszük. Az se számít, honnan jöttünk, kik vagyunk, mit tettünk eddig, az se baj, ha az életünk jelentéktelen, mert a keresztre feszítés pillanata a lényeg.

A teljesen különböző élethelyzetekből és mikroközösségekből érkező karakterek dagonyáznak a sárban, esnek-kelnek, lemezelenednek, ösztönlényekké válnak, visszavedlenek egy olyan állapotba, ahol nem számítanak a formák, a gesztusok, az egymásra figyelés, a gondoskodás, szóval semmi olyan, ami az embert elvileg emberré teszi. Gondolkodás sincs, csak a már korábban megfogalmazott repetitív gondolatok, amelyek józannul kimondatlanul maradtak.

A második felvonásban eltűnnek a lakás-, bár- vagy étterembelsőit idéző bútorok, a szereplők kilépnek a világba, az utcára, vagy bárhová, csak ki, épp úgy, ahogy a kommunikáció és az interakció is verbálisabbá, kimondottá válik. Talán túl kimondottá is. És bár ez már egy újragondolt, kissé átalakított, szereplőcserékkel felfrissített és időtartamában is feszesített előadás, még így is kiesik a kezemből a gyöngy, amit a szarból valahogy csak előkotortunk, aztán újra felszínre jön és megint elsüllyed és így tovább, miközben Szabó Fruzsina végig kívülállóként

ugyan, de csodálatosan élesíti és egyszerre finomítja énekével a gondolatokat, Kostyák Márton nagybőgőjével és Boros Csaba zongorájával pedig a színpadi történésekkel tökéletes szimbiózisban, a lehető legnagyobb természetességgel létezik. Kár, hogy nem tudom elég erősen szorítani a gyöngyöt, pedig csillog az, de túl sokat kérnek tőlem, túl sok időt.

Ha többször mondjuk el, nem mindig erősödik a tartalom, van, hogy jelentősége elhalványodik, bája és igazsága elkopik a csiszolgatástól. Van, hogy elég egyszer leszögezni, hogy a túrórudi és Jézus szeretete végeredményben tényleg lehet ugyanaz és hogy a lényeg, hogy ne fossunk.

Szepesi Krisztina

Létezésünk disztópiái

Alapvető erkölcsi-etikai dilemmákra világít rá Ivan Viripajev darabjának, a Részegeknek az előadása, amelyet a Marosvásárhelyi Nemzeti Színház mutatott be a Magyar Színházak 35. Kisvárdai Fesztiválján. Radu Afrim már nem először dolgozott a marosvásárhelyi társulattal. A román rendezőről és a produkció megszületéséről lapunknak Szabó Réka beszélt, aki rendezőasszisztensként és dramaturgként vett részt ezekben a munkafolyamatokban.

- Az akkor társulatvezető Keresztes Attila meghívására rendezte Az ördög próbáját 2014 tavaszán, ez volt Radu első munkája Marosvásárhelyen. Ennek a gyümölcsöző munkának a folytatása volt A nyugalom 2015-ben, a Retromadár blokknak csapódik és forró aszfalra zuhan 2016-ban, majd a Részegek 2018-ban. A Retromadár... folytatásaként a pandémia alatt Radu megírta és megrendezte a Grand Hotel Retromadár előadást. Mint ahogy a számos szakmai elismerés is jelzi, ezekben az években egy erős, szakmailag átgondolt, tudatos művészi munka zajlott a társulatnál, olyan rendezők részvételével, akik hittek a színházi kísérletezés erejében, értették is a kísérletezés nyelvét, és ami a legfontosabb, mindez szakmailag jó hatással volt a társulatra.

- Őt pályakezdése óta mindenki egyféle „fenegyereként” tartja számon a romániai színházi világban. Minek köszönhető ez, mi jellemzi a munkamódszerét, miben más, ahogyan dolgozik?

- Nem tudom, hogy mennyire nevezhető módszernek, vagy kőbe vésettnek az, ahogyan ő dolgozik. Van, hogy ő írja a helyszínen az előadás szövegét, van olyan, hogy kész szöveget hoz, van, hogy castingot kér a színház vezetőségétől, van olyan, hogy előre elkészíti a szereposztást. A visszatérő rendezői attitűd a próbafolyamatain talán leginkább a szabad aszociációra való hagyatkozás, az

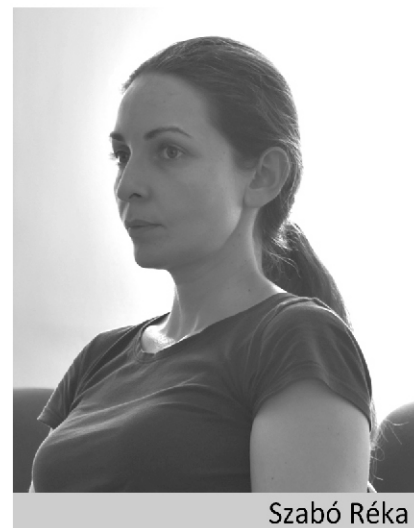
improvizáció erejében való hite, ami nem csupán a színészi játékban érhető tetten, hanem a társalkotók munkáját is jellemzi. Bár van egy előzetes előadásötlete, nagyrészt az „ott és akkor” adott körülményekből, helyszínekből és helyzetekből inspirálódik. Ugyanígy történt ez a Részegekkel is, volt egy előzetes casting, amely után elkészült a szereposztás, elkezdtek a próbákat, majd a szövegre épülő improvizációk mentén lassanként fölépítette a jeleneteket, amelyeket végül élő zenével és népdallal kötött össze.

- A Viripajev-mű nagyon sokféle megközelítést tesz lehetővé, a realitástól a szürreálisig, ez az előadás milyen stílusban született meg, mik a jellemzői?

- Radu Afrim előadásait alapvetően a mágikus realizmus jellemzi, amelyekben a dolgok pontosan úgy vannak ábrázolva, mint ahogyan a valóságban léteznek, de közben mégis minden kifordul önmagából azáltal, hogy a rendező fölnagyítva mutatja meg őket. A színészi játék, a színpadi helyzetek, a zene-, a díszlet- és a tárgyhasználat mind a saját létezésünk disztópiáit mutatja be, fokozott érzékenységgel, líraisággal teletűzdelve. Viripajev művét is ebbe a környezetbe ültette át, amely a részegség állapotának álomszerű megidézésében már-már abszurdá duzzadó jeleneivel humorral és kritikai éllel beszél egy olyan valóságról, amelyben képtelenek vagyunk szeretni.

- Neked milyen volt együtt dolgozni a rendezővel? Mennyire szeretted ezt az előadást, mit jelentett neked?

- Több szempontból is nehéz volt. Új voltam a társulatnál, első közös próbafolyamatom volt ez velük, nem tudtam, mit várnak el tőlem, egyszerre kellett rendezőasszisztensi és dramaturgi feladatokat ellátnom, kétnyelvű szöveggel dolgoztunk, románul és magyarul, amihez Radu még egy francia változatot is hozzáolvasott, és közben el kellett készülnie egy angol szö-

Szabó Réka

vegverzióknak is. Ez a próbafolyamat megerősített viszont abban, hogy nekem színpadközelben kell dolgozni. Jó volt megtapasztalni azt is, hogy a dramaturgiai munka a szövegkezelésnél sokkal összetettebb feladat, aminek a kiteljesítéséhez valódi bátorság kell: önmagad föl vállalása. Ez a munka attól megunhatatlan, hogy mindig az adott rendezőtől/alkotócsapattól függ, hogyan és mivel kell készülnöd, sosem kiszámítható, milyen feladatot kell napi szinten megoldanod a próbafolyamaton belül. Ha hivatásból csinálod, ha elmélyülsz benne, sokkal több a sikerélmény lehetősége, mint a kudarcé.

- Évről évre visszatérő vagy a kisvárdai fesztiválon, ahová eddig Marosvásárhelyről és Kolozsvárról, most viszont Budapestről érkezel. Másabb lesz számodra most az itteni munka?

- Annyiban lesz más, hogy idén sikerült összehozni a magyarországi és az erdélyi dramaturg, illetve színháztudomány szakos diákokat, és közös munkára ösztönözni őket. Ha jól számolom, ez az ötödik éve, hogy elemző kurzust tartunk a fesztiválon, de még sosem valósult meg, hogy a budapesti és a kolozsvári színház szakos diákok együtt dolgozhatnak. Ez idén sikerült, és ennek nagyon örülök. Remélem, tartalmas és inspiráló lesz az együttléteünk, és azt is remélem, hogy jövőre még többen leszünk jelen, akár újabb egyetemek hallgatóit is bevonva.

Ungvári Judit

Éber álmok

Adott Shakespeare Szentivánéji álom című vígjátéka, ami méltán az egyik leghíresebb és legtöbbet játszott darabja az írónak. Eszevesztett felfordulás, nyüzsgő fejtelenség. Megannyi konfliktus, dilemma felszínén és a felszín alatt. A szenvedélyek tetőfokán izzó érzelmek: szerelmi harcok, hatalmi játszmák, generációs különbségek, identitáskeresés. A vágyak, ösztönök kibontakozásának és megélésének tortúrája mindez? Hol rejlik ebben az őszinteség?

A darab által felvetett témákra, kérdésekre kíván reflektálni a Kassai Thália Színház előadása, keresve a mából megszólaló kortárs hangot. Ezen cél szolgálatában áll az alkotók által létrehozott, több stílust keverő szöveg - feszegetve a klasszikusok átírásának határait - amely egyaránt használja Nádasdy Ádám fordítását, a Mohácsi testvérek átíratát és a rendező saját ötleteit. Nem ódzkodik az aktualitásokkal tűzdelt helyzetektől, a szleng használatától, de Radnóti, Petőfi vagy akár Csehov idézeteket is felfedezhet a néző az összetett szöveganyagban. A TikTok tartalmakat készítő, Halott Pénz számokat éneklő, edzőcipős Lysander és kék hajtincsekkel ékeskedő, tinilányos Hermia párosa áll szemben a „boomernek” aposztrofált öltönyös Demetrius és a magassarkúban tipegő Heléna kettősével. Théseus pocakos üzletember, Hippolyta üvegketrecbe zárt amazon, a mesteremberek társulata támogatással kecsegtető pályázatokat vadászó „alternatív” társulat.

A legtöbb szuggesztivitással működő Pukk karaktere – Hégli Bence alakításában – adja meg az igazi friss energiáját az előadásnak. Ez a titokzatosan ármányos játékosággal megáldott tündérke egy adott ponton megunva a néző szerepét a színtársulat próbája közben, ifjú buzgalommal

megáldott rendezői álláspontot képviselve a kezébe veszi a szálak keszekusza fonálát. Bevezeti szereplőit a lilás-kékes ködben úszó álmok birodalmába, ahol a titkok értelemszerűen nem maradhatnak a mélyben, és ezek aztán a fejük tetejére fordítják az eseményeket, teret engedve az öntörvényűen tobzódó vágyaknak. Ebben a szférában mindenki kéjesen enyeleg egymással, a testiség középponti tényezővé válik. A jól ismert bűbajt ezúttal Titánia bocsájtja Oberonra, őt a csecsemő okán kiobbant konfliktus hevélete fűti. A tündérkirály ezután valamiféle szerelemhez hasonlatos érzésre lobban a szárfülekkel és kék pamacsokkal díszített Playboy-nyuszivá változott Nándi - Ripacs szereplő iránt. A fiatalok között sem tiszták a szándékok, igazán senki sem tudja, kire vagy mire is vágyik. Lysander tényleg Hermiába szerelmes? Esetleg Helénába? Demetrius szemet vetne Lysanderre? Heléna megkívná még Hermiát is? Elmosódnak a határok, a mámoros állapotban minden esetlegessé válik, káosz és fejtelenség uralkodik ebben a kavalkádban. Az eredmény elérése érdekében akad sok minden a színpadon. Ha kell focilabdák, teniszlabdák repülnek, konfetti robban. Villóznak a fények, harsognak a zenék – csak hogy ne legyen hiány hatáskeltő igerekből.

Az előadás leginkább aktualitásokkal próbál szólni a nézőkhöz, a jelen problémáinak feldolgozása kerül előtérbe. Érződik az alkotókon, hogy számukra ez személyes élmény, mivel határon túli magyar nyelvű színházként támogatások és lehetőségek folyamatos hiányával küzdenek. Végül már egyáltalán nem egyértelmű, mi tartozik az ébrenlét-hez, az úgynevezett valósághoz, és mi csupán a képzelet szüleménye. A hajnal eljötté véget vet a varázsnak. Mindenki visszatál eredeti párjához, de érzünk egy keserű ízt: vajon ez a boldogság valódi?

A legvégén csak az álom képzelete marad. És némi szegény. Kinek mi.

Szabó Csenge

Megtartva a drámaiságot

A 35. Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiváljának második napján a Kassai Thália Színház igencsak formabontó, modern Szentivánéji Álom előadását láthattuk, Matusek Attila rendezésében, Nádasdy Ádám fordításának és a Mohácsi testvérek átíratának felhasználásával. Az előadás után Varga Anikó színésznővel beszélgettem.

Találkozott már színésznői pályája során a Szentivánéji álommal a mostani előadás előtt?

Igen, ez már a harmadik alkalom. Voltam csak Hippolyta, aztán Heléna, és most megkaptam a Titánia-Hippolyta párost. Örülök neki, mert szeretem ezt a darabot, izgalmas volt újra felfedezni egy másik szemszögből. Ez persze egy elég komoly átírat, a rendező bátran bele mert nyúlni, több változathból gyúrta össze a mostani előadás szövegét.

Milyen volt csak Hippolyta után ezt a szerepet Titániával kiegészítve játszani?

Itt ez azzal is meg volt spékelve, hogy Oberon és Titánia szerepét felcseréltük. Bár én Titániát játszom, de mindezt Oberon szemszögből teszem, tehát át lettek variálva a klasszikus szerepek. Így nem én szeretek bele a számárba, ez egészen különlegessé tette az előadást és az alakítást számomra. Nekem is kérdés volt, hogyan fog ez működni, és meglepődtem, amikor felkínálta a rendező, be kell vallanom, kicsit csalódot is voltam első körben. Végre megkapom Titániát is, és akkor pont a számárjelet marad ki... De aztán megértettem, ahogy a rendező felépítette a gyermekkel ezt a családon belüli konfliktust, ahol a „váltott gyermek” nem egy

szerető, hanem egy pici gyermek, konkrétan egy csecsemő, és érte megy a harc. Kialakult így egy kép, ami izgalmasabb lett, és elfogadtam azt, hogy ebben az előadásban ez így tud működni, ezért élveztem is.

Mint említette, a szöveg valóban nagyban eltér az eredeti Shakespeare-drámától. Egy kész szöveggel érkezett a rendező, vagy ez változott még a próbák során?

Matusek Attila nagyon felkészülten, egy majdnem kész szöveggel jött. Inkább az telt időbe, amíg mi mindezt elsajátítottuk. Sok helyen hiányoztak a versek, nekem személy szerint ezek okoztak inkább nehézséget, vagy azok a bizonyos híres mondatok jelentettek még kihívást. Ezek végül pont benne maradtak a kész előadásban, de inkább a viszonyrendszerekben volt a legtöbb munkánk színészként. Nagyon maivá lett ez a szöveg és a szituációk is azokká váltak az átíratok miatt. Úgy gondolom, hogy ezek az új viszonyok, az, hogy minek van tétje, hol az előadás súlya, ezekben rejlett igazi kihívás. Ezeket meg kellett tartani amellet, hogy bejön ez a rendkívül modern, könnyed, szinte társalgási dialógus helyenként, de ezzel együtt nagyon fontos volt, hogy a komolysága, a drámaisága is megmaradjon. Ezzel foglalkoztunk sokat, hogy ezt megtestesítsük, igazivá tegyük és a szöveg maisága ne jelentesen egy-egy könnyed jelenletet a színpadon, hanem maradjon annak is ugyanúgy súlya, mintha ez mondjuk versben történne.

Miben más egy fesztiválon, a „fesztiválközönség” előtt játszani, mint otthon, a megszokott környezetben?

Varga Anikó

Ez mindig kihívás, és most az is nehezítette a helyzetünket, hogy egy ideje nem játszottuk ezt az előadást, próbálnunk is kellett az utazás után. Kár, hogy nem tudtunk korábban jönni két-három nappal és nem maradunk még itt, Kisvárdán legalább ugyanennyit, jó lenne megélni a fesztivál hangulatát, légkörét, megnézni a többi társulatot, mint ahogyan azt tettük annak idején, régen többször volt lehetőségünk itt maradni az előadás után is. Ezt egy kicsit sajnálom, hogy nem tud megvalósulni, mert fontosnak tartom, hogy egymás alkotásait is megismerjük. Ami nagyon izgalmas, az a szakmai közönség előtti játék. Tudjuk, hogy részben, bizony, a szakmabeliek lesznek jelen egy-egy ilyen fesztiválon, tehát van tétje annak, amit mi itt be fogunk mutatni, mindig egy picit nagyobb jelentőséget kap így az adott este, mintha otthon, az ismert helyen játszanánk. Ez minket is arra készítet, hogy a legjobb formánkat nyújtsuk, és bár ilyen későn kezdtünk, azt gondolom, hogy mindenki maximálisan koncentrált és intenzív alakítást nyújtott a közönségnek, hogy lehetőleg azért senki se aludjon el... Ez az igazán nagy tét.

Mai program

10:00 – A „hiteles” színpadi akció keretei

Bélai Marcel és Kozma Gábor Viktor workshopja

Helye: Református Iskola (Refi Színpad)

11:00 – Szakmai Klub

(beszélgetés az előadásokról)

Moderátor: Mészáros Katalin

Részegek: Balogh Gyula, Szabó Attila**Szentivánéji álom:** Gyürky Katalin,
Selmeczi Bea

Helye: KVMK pódiumterem

13:00 – Villám-workshop
kritikusi mesterkurzus

Vezeti: Szabó Réka

Helye: KVMK VI. oktatóterem

16.30 – *Beaumarchais: FIGARO HÁZASSÁGA, AVAGY EGY ŐRÜLT NAP*

(versenyprogram) (2h 40' + szünet)

Rendező: Botos Bálint

Nagyvárad Szigligeti Színház

Helye: Művelődési Központ színházterme

19.30 – *Gunilla Boëthius: A FÖLD FIA*

(versenyprogram) (1h 30' egyben; 14+)

Rendező: Hegymegi Máté

Kosztolányi Dezső Színház, Szabadka

21.00 – *Móricz Zsigmond: NEM ÉLHETEK MUZSIKASZÓ NÉLKÜL*

(versenyprogram) (1h 50' + szünet)

Rendező: László Sándor m.v.

Szabadkai Népszínház Magyar Társulat

Bővebben: www.kisvarda.szin haz.hu

A nulladik perc - Orlai Produkció

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak 35. Kisvárdai Fesztiváljának napilapja

Főszerkesztő:
Ungvári JuditSegédszerkesztő:
Ráthonyi SáraFotók:
Tugya Vilmos
Ráthonyi SáraNyomdai előkészítés:
Kóczon NikolettNyomdai kivitelezés:
Imi Print NyomdaFelelős kiadó: Nyakó Béla
ISSN 1587-8325www.kisvarda.szin haz.hu

A Magyar Színházak 35. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Déryné
program